

Bc. Petra Krejčí:

Kompozice a potenciál města Opavy [posudek diplomního projektu]

Je vždy trochu nebezpečné, vybrat si jako svoji první práci vizi rodného města. Znalost prostředí je totiž dobrý rádce, ale mnohdy také zlý pán. Čertík se skrývá v „detailech“:

1/ podrobná a dlouhodobá znalost bývá zvykem vedoucím k setrvačnosti – *už je to tak přece dlouho, tak to je dobré...*

2/ zvyk neumožňuje vidět souvislosti přes jednotlivé detaily – *nemůžeme přece zbourat ten domek, vždyť tam vytváří příjemnou atmosféru...*

Je vždy trochu nebezpečné, když vedoucí práce nezná místo. A já přiznávám, že jsem v Opavě nikdy nebyl. Má to ale také svoji výhodu – *nejsem svázán detaily, o kterých píší výše...*

Petra Krejčí se takového úkolu zhostila i přes mé výrazné varování. Je už prostě taková. A asi je to tak dobře. Všechny neduhy podrobné znalosti místa se v průběhu práce projevily, ale Petra vždy dokázala všechny demony odehnat. No a já se trochu naučil další město. Analytickou část úkolu nebudu hodnotit, důležitý je návrh. Postupně, i když pomalu a zprvu nejistě, odkrývala Petra Krejčí spící potenciál „okresního města“.

Nejprve „objevila“ mezery hradebního okruhu, poté absenci mostů a na závěr, jako vyvrcholení, se odvážila i na náměstí. Jako bonus můžeme vzít dostupnost parků a celkovou kompozici města. Klíčem ke čtení je detail struktury nahlížený přes osy a průhledy.

Závěrem práce bylo vše hierarchicky srovnat, popsat a odůvodnit. Vysvětlit, že stačí zvýšit zastavěnost centra o 12 % a „je hotovo“. Blok je zase blokem, ulice ulic, park parkem a náměstí náměstím. Gratuluji.

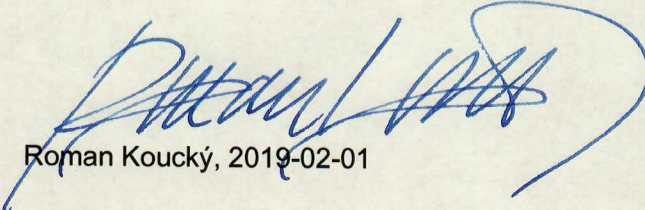
Pochopit tak banální poučky se zdá být jasné a jednoduché. Ale jak nás každodenně přesvědčují tisíce politiků, a také, bohužel, mnoho architektů, je to v naší současné společnosti nedostupná utopie.

Ale abych stále jen nechválil (to prý vedoucí nesmí, i když jsem se nikdy nedozvěděl proč, dokonce ani nesmí být přítomen obhajobě, smutné), rád bych se zastavil u posledního jmenovaného:

„Horní náměstí, radnice, divadlo, katedrála a rozpačitost posledních desetiletí – třešnička na dortu potenciálu“...

Po celou dobu jsem se snažil Petru vyprovokovat, aby se na náměstí podívala trochu jinak. Měla navýsost jedinečnou možnost – diplom jako poslední svobodnou úlohu. Náměstí vybourané ve druhé polovině dvacátého století, nehodnotné, nebo opravdu málo hodnotné budovy. Volné pole působnosti. Těžko říci, zda zvítězil čertík, o kterém jsem mluvil na začátku, nicméně Petra zvolila konzervativní způsob. Asi je to tak dobře, ale já osobně to považuji za promarněnou příležitost...

Přesto ale samozřejmě doporučuji přijmout projekt Petry Krejčí k obhajobě a za vedení projektu navrhuji ohodnotit známkou A.

Roman Koucký, 2019-02-01